

В Україні є такий куточок

ЖАВІЖИ
Губанівське
2014

В Україні є такий куточок...
Історичний нарис. - Дніпро. 2014. - 72 стор. Іл.
Видання третє, доповнене.

Є на Васильківщині невеличке село
Рубанівське - така собі цяточка у
просторі неосяжного Всесвіту. Але, - на
диво! - воно приймає до себе на гостину
увесь світ! Мабуть, справді, перші його
поселенці, запорозькі козаки, посіяли
тут благодатні зерна любові до усього на
світі - віри, історії, природи, культури
славного українського народу...

Ѓубанікськнй
Храм Покрови
(Красна Церква)

В Україні є такий куточок...

*«А ти, матінко, Красна Церкво,
будеш жити
на рідній землі вічно!»
(Андрій, заради Христа юродивий)*

Зміст

I. Ми їдемо до храму Покрови.

II. Це було колись. - Запорізькі
козаки Василенки та Рубани - перші
поселенці Васильківщини.

III. Останні представники роду.
Григорій Іванович та Іван Григорович
Василенки - активні земські діячі
Катеринославщини, невтомні
трудівники на духовній ниві просвіти
України.

IV. Пані Катерина (ігуменія
Єлисавета) та ієрей Олександр.

V. Основні дати і події в житті
храму Покрови.

VI. Іван Іванович Манжура у
Рубанівському. Музей поета.

VII. Ігнатій Якович Стелецький.

VIII. Священик Василь Пишний та
брати і сестри громади.

ІХ. Сучасне Рубанівське. Пам'ятні куточки Покровської обителі.

Х. Ми - українці, нащадки славного роду!

І. Ми їдемо до храму Покрови

Є на Васильківщині невеличке село Рубанівське - така собі цяточка у просторі неосяжного Всесвіту. Але, - на диво! - воно приймає до себе на гостину увесь світ! Мабуть, справді, перші його поселенці посіяли тут благодатні зерна любові до усього на світі - віри, історії, природи, культури славного українського народу.

Дорога до храму Покрови - це, насамперед, незабутня зустріч з чарівною природою, яка своєю красою вже готує тебе до знайомства зі святинею.

Куди не кинь оком - лани, поля, гаї...
Усе квітне, усе буяє, усе співає! А луки,
луки які!!! Тихо колишуться трави,
п'янять повітря солодким нектаром.

Пильно вдивляєшся в далечінь - де
ж той святий храм, про який скільки
чувано від знайомих і незнайомих? Он
він - ген там, у зеленій розкоші дерев,
красується під чистим небом, - храм
Покрови, загадкова Красна Церква, яка
пережила усі лихоліття 20 сторіччя і
тепер радісно й привітно в оновленій
духом свободи красі зустрічає християн
з різних куточків землі.

Віддаймо ж пошану і подяку тим,
хто заклав першу цеглинку міцного
фундаменту віри, благочестя, духовної
просвіти в цьому мальовничому
краї, дізнаймося про його славних
будівничих - вільних козаків
Василенків і Рубанів, повернемося у
минуле на якихось 230 років назад.

*II. Це було колись. - Запорізькі
козаки Василенки та Рубани -
перші поселенці Васильківщини.*

Усім людям, мабуть, хочеться
дізнатися якнайбільше про рідне й
дороге їх серцю та пройти стежками
минулого разом з тими, хто творив

історію рідної землі, хто жив і мріяв про святий рай. Отож, почнемо цю дивну подорож.

Після підступного зруйнування Запорізької Січі за наказом Катерини II, уряд виділяє козацькій верхівці в різних кутках України наділи землі. Царизмом був задуманий хитрий хід: козацькій старшині присвоїти дворянські титули, щоб підкорити їх собі, і роздати їм землі, на яких були козацькі зимівники, а простих козаків закріпачити.

Так і оселились на Васильківщині писар Кодацького перевозу Григорій Василенко (по прізвиську Трьомсин) і його побратим козак Рубан.

Григорій відразу закохався у цей мальовничий край та завзято почав освоєння «цілинних земель».

Перші роки були нелегкими: потрібно було планувати, будувати і мудро господарювати. Добре, що поряд з козаками були їхні дружини - кмітливі помічниці та порадниці.

Швидко зростала родина Рубанів. Господь щедро дарував їм діточок, для яких вони і школу збудували. А у Василенків єдиною втіхою був син Іван, який змалку дивував усіх своїм розумом та допитливістю. Він успішно

закінчив Катеринославську гімназію та продовжував освіту вдома. Згодом він одружився на дворянці Анастасії з Катеринослава.

Міцніло, розросталось їхнє господарство. На родючі, звеселілі землі почали стікатися люди. Так з'явилося вздовж річки Соломчиної селище Григорівка. Василенки розташувалися на лівій стороні, а на правій оселилися Рубани. Прості ж люди, яким нові господарі виділяли клаптики землі, будували собі хати - мазанки, насаджували сади, виноградники, заводили тваринне господарство. Весело білили на обох берегах річки хатки; куди не глянь - всюди охайність, чистота, впорядкованість. Люди дякували Богу за добрих хазяїв - панів - Григорія, Івана, Анастасію; тільки жити та радіти.

Мабуть Григорій Василенко вже дуже перейнявся духом вольності, справедливості, віри, які існували в Січі, тому і устрій життя в селі нагадував Запорізьку Козацьку Республіку.

Збігали роки, відійшов у Вічність Григорій, а за ним і син Іван. Анастасія, - розумна, енергійна, гарна продовжувала господарювати та виховувати онука Григорія-молодшого одна.

Хоча в сусідній Павлівці вже діяла

церква, вона задумує будівництво храму в рідній Григорівці.

На той час на землях Василенків розкинулись численні села: Павлівка, Вербова, Григорівка, Іванівка, Ново-Іванівка, Роздоро-Іванівка, хутір Петрівський. Життя продовжувалось, а час вимагав оновлення краю та здійснення добрих Божих задумів.

III. Останні представники роду. Григорій Іванович та Іван Григорович Василенки - активні земські діячі Катеринославщини, невтомні трудівники на духовній ниві просвіти України.

Протягом 120 років козаки Василенки жили і творили добрі справи в рідному маєтку. Григорій, Іван, Григорій, Іван, - ці чотири представники роду були істинними народолюбцями та патріотами рідної Матінки - України, активними, енергійними просвітянами, мудrimi і талановитими господарями.

Найбільше відомостей нам залишив час про останніх Григорія та Івана - повітових гласних Олександрівська та земських діячів Катеринославщини.

Пані Анастасія, як турботлива мати, усіляко дбала, щоб її Гриша був

освіченою людиною. Після закінчення Харківського університету Григорій одружується із шляхетною дворянкою Катериною і починає повновладне господарювання в Григорівці.

Молоде подружжя усіляко дбає про добробут селян, про розвиток освіти й медицини, відає справами будівництва храму. Григорій веде доручені йому обов'язки повітового гласного, розширює дідівський архів, відкриває бібліотеку. Його улюблене заняття - розведення рідкісних порід коней, яких він замовляє з-за кордону.

А Катерина дбала про красу природи, тому й насаджувала в маєтку екзотичні види дерев та квітів.

У 1854 році в них народжується син Іван, а в 1856 донька Віра. Обох діточок вони хрестять у Павлівській церкві.

Коли діти трохи підросли, Василенки повністю поринають у суспільне життя Катеринославщини. Григорій, познайомившись під час навчання у Харкові з Миколою Корфом, переймається його передовими поглядами на розвиток народної освіти на селі.

Вже і син Іван навчається у Харківській гімназії, а потім і в університеті. По його закінченні стипендіата відряджено на 3

роки до Західної Європи, де він особливо чітко уявляє свою мету служіння і відчуває, що його здібності та просвітницькі ідеї, як повітря, необхідні на рідній землі.

Після захисту дисертації 1880 року Іван Василенко затверджений приват-доцентом Харківського університету, відтак він розпочинає свою викладацьку діяльність.

Невдовзі він стає повітовим гласним і земським діячем, як його батько та чотири дядьки - брати матері Катерини, відомі у Катеринославській губернії.

Край багатів діяннями видатних людей просвіти: Я. Новицьким, Б. Грінченком, Г. Залюбовським, М. Корфом, О. Полем, які своєю наполегливою працею підвищували рівень культури і духовності.

Івана Григоровича обирають то попечителем мирового суду, то головою мирового з'їзду, а з 1877 р. - членом Олександрівської училищної ради. Він сам об'їздив земські школи, як член повітової ради і відкривав у своєму маєтку ремісничі навчальні заклади.

19 жовтня 1884 р. І. Василенко відстоює рішення, яке приймає повіт: «лікування всіх жителів Олександрівського (Запоріжжя) повіту, службовців земства і прийшлих хворих без оплати».

Після смерті Олександра Поля Івана

Григоровича Василенка вибирають на його місце почесним опікуном губерніяльної земської лікарні (нині ім. Мечнікова).

Він також побудував будинок важливої фінансової установи – Товариства взаємного кредиту катеринославської губернії (будинок зберігся, вул. Комсомольська 10).

У вільний від службових обов'язків час молодий Василенко пише наукові праці: «Этюд философско-догматический «О понятии норм права и уголовного процесса», 1878; «Придніпровські артілі», 1891, які пізніше стануть всесвітньовідомими. На книгу Івана Григоровича «Заключне слово голови в суді присяжних» (СПБ, 1878) і досі посилаються у своїх дисертаціях вчені-юристи з різних країн світу. Девізом його життя

був вислів: «Небагато, але багато чого».

Постійні турботи, повне, віддане служіння у справах повіту спричинили його ранню смерть. У 1892 р. у віці 39 років Іван Григорович помирає. Невтішна мати Катерина Павлівна сама завершує будівництво Покровської церкви в Григоровці (нині Рубанівське).

Цікаво, що 28 серпня 1894 року в Харківському університеті з її ініціативи були запроваджені стипендії імені Григорія Івановича та Івана Григоровича Василенків.

IV. Катерина Василенко (ігуменія Єлисавета).

Воістину вічну, добру пам'ять залишила після себе на рідній землі Катерина Василенко. Вона була надзвичайною жінкою: вірною дружиною, матір'ю, громадською діячкою, благодійницею, мудрою господинею славного маєтку. Дякуючи її подвижницьким трудам, невсипущій працьовитості, завзятості, любові до усього прекрасного, Божого, духовного у селі Рубанівському і виросла красуня Красна Церква, яку вона побудувала на місці поховання чоловіка та сина. Це підтверджує і дивна знахідка, яка пролежала під спудом церкви більше

Александровича, с благословения
Епископа Екатеринославского
и Таганрогского Владимира,
благочинным Церквей г. Павлограда
Протоіереем Герасимом
Камаревским, на месте упокоения
владельцев Надворного Советника
Григория Ивановича и сына
его Титулярного Советника
Ивана Григорьевича Василенко,
иждивением жены первого и матери
второго Екатериной Павловной
Василенко на земле дочери их
Веры Григорьевны Василенко, при
д. Григорьевке Александровского уезда
Екатеринославской губернии лета
1895 г. июля 8 дня”.

Перегорнемо ж знову яскраві сторінки
життя Катерини Павлівни. Відразу
після відкриття храму вона вирушає
до Єрусалиму. Сум за померлим
чоловіком і сином не відлягав від
серця, невтішна жінка прохала Господа
вказати їй майбутнє: як далі жити, чим
займатися? І Бог почув її благання, -
вперше на Святій Землі юродивий
старець звернувся до неї з пророчими
словами: «Невдовзі ти станеш ігуменією
і віддано послужиш Богу».

В склепі

І дійсно, вдалині від рідних місць, у молитовному стоянні, вона зрозуміла своє призначення. Близько року Катерина жила в Єрусалимі. Вона відвідувала монастирі та ретельно вивчала їх устави. Світське життя зовсім перестало її цікавити.

Додому купила церковне начиння, велике Євангеліє, Чашу для Причастя, книги для богослужінь та завчасно замовила для майбутнього монастиря різні будівельні матеріали: рами для вікон, двері та інше.

У 1905 році почалося велике будівництво Знаменського жіночого монастиря, а у 1907 вона стала ігуменією. В ньому знайшли прихист більше трьохсот жінок і дівчат з усієї України. А ще Єлисавета брала на виховання в монастир дівчаток-сиріт, яких вона навчала грамоті, церковному співу та рукоділлю. У 2009 році відійшла у вічність остання її вихованка - Лідія Берлим, від якої ми багато чого дізналися про життя монастиря.

У 1916 будівництво Знаменівського монастиря було остаточно закінчене. А через рік Єлисавета помирає. Настають страшні часи безбожницької більшовицької влади. Монастир

*Гробниця з останками
ігуменії Єлисавети*

був дощенту зруйнований, багатьох монахинь замучили, а останки ігуменії Єлисавети викинули на смітник.

У 1942 році монахині, яким пощастило залишитися в живих, звернулися у Синельниково до

німецького коменданта з проханням перенести віднайдені останки Єлисавети в Покровський храм. Дозвіл було отримано і навіть видано цинкову труну. Всі люди хресним ходом перенесли ігуменію в Красну Церкву, де вона і спочиває донині.

Хочеться сказати, що діяльність Катерини Павлівни не обмежувалась справами власного маєтку, а досягала і центру. На власні кошти вона побудувала в Катеринославі Дім працелюбності («Дом трудолюбия» - на розі вул. Курчатова, Леваневського, пр. Калініна) та Будинок для притулку сиріт і бідних людей.

Катерина являє собою яскравий

приклад великого служіння рідному народу, рідній землі і православній вірі. Ігуменія Єлисавета і дотепер нікому не відмовляє в своєму заступництві. Усі, хто потрапляє в біду і з вірою призиває її святе ім'я, отримують допомогу.

Убієнний ієрей Олександр.

До 1918 року в храмі Покрови служив отець Олександр. Одного осіннього дня під час Літургії до церкви увірвався озброєний загін із 30 чоловік. Вони вимагали гроші, золото і почали бити священика. На очах парафіян отця Олександра жорстоко замучили і вбили на ганку церкви. Коли вбивці поїхали геть, віруючі занесли його до храму.

На ранок приїхало духовенство з Катеринослава і організували похорон, на якому були присутні монахині Знаменського монастиря, жителі навколишніх сіл і багато представників духовенства.

З часом про могилу мученика було забуто. Тільки монахиня Устинія Яківна Іванова пам'ятала про неї, поправляла її і навіть встановила на могилці металевий хрест.

Устинія розповіла про ієрея

Гробниця з останками
священника Олександра

Олександра Тетяні Назаренко ще у 1957 р. Але потім храм було закрито аж на 30 років.

Коли в Красній Церкві у 1991 р. відновилися служби, Тетяна Іларіонівна цю трагічну історію повідала отцю Сергію Резнікову, який служив в цей час в храмі Покрови, а той доповів про це в єпархію. Відбулось перепоховання останків о. Олександра. Приїхав із Києва архімандрит Даміан з іншими священиками, зібрались парафіяни храму. Коли могилку відкопали, то присутні побачили, що тіло о. Олександра частково не піддалось тлінню, а відкриті сторінки Євангелія, яке він тримав в руках, були ніби тільки що надруковані.

Нині останки ієрея Олександра та ігуменії Єлисавети спочивають в нових раках на амвоні по обидва боки вівтаря.

V. Основні дати і події в житті храму Покрови.

Першим передбачив славний шлях Красної Церкви відомий на Васильківщині юродивий Андрій.

На початку ХХ сторіччя він прорік їй радісне майбутнє: «Ця церква на весь світ прославиться!» Блаженний часто

приходив в храм на богослужіння, але вів себе дуже дивно: то в танок піде з гармонікою в руках, то червоною тканиною обв'яжеться, або заможних панянок почне виштовхувати геть.

Прочани обурювалися, бо не розуміли, що усе це неспроста, що незабаром в храмі й клуб буде, а потім склад МТС. І сатанинська влада в країні, і Голодомор, і війна, - біда за бідою, горе за горем, кров і сльози.

Усі слова Андрія справилися: побачив храм Покрови і розорення, і пограбування, і закриття аж на 30 років.

Та все пережила Красна Церква, і, нарешті, діждалась свого розквіту і слави! Рік за роком її минуле розкриває свої загадки, підтверджує спогади старожилів.

В рік побудови і відкриття храму (1895) в селі Новогригорівка була відкрита церковно-приходська школа, де навчалось 48 дітей з навколишніх сіл.

У 1900 р. відкрилась школа грамоти для 60 дітей.

1916 - закінчення побудови Знаменського монастиря. Упокоєння ігуменії Єлисавети

1918 - вбивство священика Олександра

1930 - закриття храму Покрови.

Знищення Знаменського монастиря
1942 - відкриття храму з дозволу
німецької комендатури
1942 - повернення останків ігуменії
Єлисавети
1944 - початок служіння в храмі
отця Василя Богданця
1957 - помер о. Василь Богданець
1963 - друге закриття і пограбування
Покровського храму
1984 - завдяки мужності тодішнього
директора радгоспу "Авангард" Віктора
Яковича Огаря (1937-1987) була
збережена від підриву і знищення
рубанівська Красна Церква. Таким
чином, на весь Васильківський район
зберігся тільки один храм Покрови в
селі Рубанівському
1991 - відновлення богослужінь
1993 - відкриття останків
о. Олександра та ігуменії Єлисавети і
перенесення їх в нових гробницях до храму
1998 - 14 серпня, Медовий Спас.
Приїзд до Рубанівського і перше
святкове богослужіння в храмі
отця Василя Пишного і вівтарника
Володимира Дерев'янка
1999 - викопали Володимирський і
Покровський колодязі
2001 - створення навколо

Покровського храму Історико-культурного заповідника;

- побудовано Троїцьку каплицю;
- побудовано трапезну і польову кухню, насаджено перший виноградник

2002 - відсипана дорога до храму

2003 - проведено газ

- подолання наслідків повені, ремонт греблі

2004 - розпис храму

2005 - встановлено новий різьблений іконостас;

- облаштовано джерело;
- по усій території прокладені доріжки

2006 - побудовано братський корпус і школу;

- посаджено фруктові сади і

декоративний парк;

- по всій території проведено водопровід для поливу садів і городів ставковою водою

2007 - створено музей І. Манжури

2008 - закладено камінь на місці

майбутнього храму Воскресіння Христового;

- побудована Оленінська дзвіниця;
- капітальний ремонт храму, знайдення останків І. Г. Василенка
- 2009 - пробурено водяну свердловину
- 2010 - побудовано каплицю над могилою Марії Денисівни Єгорчатової,

ув'язненої за віру на 25 років сибірської каторги, а потім - до самої кончини на 95-му році життя - відданої церковної вівтарниці

2011 - насаджено ще два виноградники;

- насаджено різні види фруктових дерев по усій церковній території;

- реконструйовано співочий майданчик; побудовано дві альтанки на березі ставка

Біля хати-музею Івана Манжури

2012 - до 160-річного ювілею
І. Манжури встановлено пам'ятний
камінь поету;

- споруджено меморіальну плиту
пам'яті жертв Голодомору за вівтарною
стіною храму;

- знайдено склеп з гробницею
Григорія Василенка;

- в музеї “Літературне Придніпров'я”
відкрилась персональна виставка робіт
художника храму Покрови Володимира
Єрмакова;

- на території храмової обителі
облаштовано нові галявини для
відпочинку

2013 рік

- 28 лютого спочила в Бозі послушниця храму О. О. Загуменнікова;
- благоустрій могил біля храму;
- продовжується ремонт склепу

Червень

- біля Каплиці споруджено нове штучне водоймище

Липень - серпень

- прокладено нові дерев'яні доріжки уздовж ставка (від пристані до ковчега)

Вересень - жовтень

- Володимиром Єрмаковим виконано розпис в храмі над гробницями ігуменії Єлизавети та ієрея Олександра;
 - триває будівництво готелю та лазні;
 - 5 жовтня - 70-річний ювілей батюшки Василя Пишного;
 - капітальний ремонт будівлі школи та Братського корпусу;
 - благоустрій хаток для приїжджих;
 - заасфальтовано дорогу до храму;
 - на в'їзді встановлено нові торгівельні ятки;
 - 14 жовтня - Свято Покрови;
- Святковий концерт, вихід книжки по історії храму “В Україні є такий куточок”;

- 20 жовтня - Архієрейське богослужіння за участю митрополита Іринія. Хіротонія у диякони Володимира Дерев'янка;

- 30 жовтня - у Дніпропетровську відкрилась чергова виставка робіт художників Володимира Єрмакова, Сергія Ковики-Алієва та інших до творів І.Манжури

Листопад

- 2 листопада - суботнє вечірнє богослужіння - перше служіння у храмі Покрови диякона Володимира Дерев'янка;

- продовжується робота над проектом нового храму «Шлях України до Бога».

VI. І. Манжура у Рубанівському. Музей поета.

«Я син твоїй, нене Україно!»

В історії української фольклористики і літератури Іван Манжура по праву займає високе, почесне місце. Він поет, казкар, етнограф, фольклорист, перекладач, унікальна, творча, духовнобагата особистість.

А 140 років тому (1873) молодий дворянин з Харкова Іван Манжура завітав в село Новогригорівка (Рубанівське) на запрошення свого товариша по студентству Івана Григоровича Василенка - молодого господаря маєтку. Йому було лише 20 років, але нелегке мандрівне життя сироти Івана (він рано залишився без матері) встигло накласти на його обличчя відбиток раннього змушнення і повноти зрілості. Та, мабуть, Сам Господь направив його кроки в цей куточок землі саме в той час, коли юнак був на роздоріжжі, коли душа, знесилена довгими мандрівками Україною та баченням тяжкої долі українського народу, зневаги до рідної мови і культури, несамовито благала чуйної підтримки та розради.

За два роки перебування у Василенків Іван відновив свої сили, зміцнів і ясно зрозумів своє майбутнє. Закохані в рідну мову, рідний край, Григорій, Іван і Катерина підтримали юного поета і благословили його в пошукову путь за скарбами рідного слова, довжиною в 20 років.

Збираючи перлини українського фольклору Манжура обійшов пішки усі села, хутори і міста південної України і став одним із найвизначніших збирачів усної народної творчості.

Тільки пісень ним було записано більше тисячі. А окрім них в його фольклорну спадщину увійшли сотні казок, легенд, жартів, приказок, прислів'їв і т. інше.

Який же чарівний світ рідної мови розкривають читачеві його власні вірші та казки! Їхня мова співуча, народна, емоційно жива, сповнена тонкого гумору, наскрізь пронизана інтуїтивно-чуттєвим сприйняттям багатогранного прояву оточуючого світу, це певного роду самобутній відгук його душі на вражаючий Всесвіт, створений рукою Всевишнього. Відомий український літературознавець Микола Сумцов писав, що після Тараса Шевченка

Манжура - найкращий поет.

Високу оцінку його творчості дали видатні українські вчені, мовознавці. Серед них: М. Биков, І. Березовський, М. Драгоманов, В. Білиш, О. Потебня. Манжура мав звання почесного члена Московського і Харківського історико-філологічних товариств.

Взагалі, його біографію і творчість в різні періоди вивчали більше 20 мовознавців. Та жаль, що за життя І. Манжури було видруковано лише один фольклорний збірник - «Сказки, пословицы и т. п., записанные в Екатеринославской и Харьковской губерниях И. И. Манжурой» (1890), редактором якого був О. О. Потебня. У ньому було вміщено 200 казок та легенд. І. Франко назвав поета «сильним і совісним збирачем етнографічних матеріалів».

Мандрівне життя Манжури нагадує шлях Г. Сковороди. Така ж спрага до волі, до широти простору, така ж поетично - філософська душа, така ж жертовність, відмова від світських задоволень заради духовної мети - ідеї. А для простих людей він був і вчителем, і добрим вірним другом.

Пишаємось, що сучасна Україна пізнала Манжуру саме через Рубанівське,

Хата-музей Івана Манжури

дякуючи великій пошуковій та просвітницькій праці отця Василя Пишного та багатьох служителів храму. Вони і несуть творчість поета у народ. У Покровській обителі діє музей поета-фольклориста, який радує своїх відвідувачів затишком рідної української хати, тихим спогляданням рідкісних речей - експонатів - вісників української старовини, яка дихає дитинством, лагідністю батьківської оселі.

На обличчях розквітають усмішки, а в очах застигають сльози радості від зустрічі з рідним, ласкавим минулим. Людям хочеться подовше затриматися в цій хатці-музеї, щоб відчутти подих Вічності, яку не долають ні смерть, ні час.

Часто до музею заходять й особливі відвідувачі - сучасні поети, письменники, художники, композитори з різних куточків України. Серед них донька журналіста і письменника Юрія Немченка, який багато років віддав вивченню життя і творчості Манжури, був співавтором В. Заремби в написанні книги про Манжуру, Наталія Юрїївна Клименко - талановита жінка-музикант, викладач, концертмейстер із Дніпропетровська.

Завдяки наполегливій, ґрунтовній праці отця Василя, Володимира Дерев'янка, Павла Тепіна та підтримки благодійників цієї святої справи - Ігоря Вікторовича Чечеля, Володимира Вітольдовича Філіпова, побачили світ такі твори Івана Манжури: «Трьомсин Богатир», «Лиха Година», «Іван Голик», «Казка про хитрого Лисовина», «Не судьба, а щира правда», «Десь-то-не-десь», «Божа Тростка» та інші. Чудові ілюстрації виконують художники В. Єрмаков і С. Ковика-Алієв. А ще стало вже доброю традицією святкувати два рази на рік День пам'яті поета; проводяться концерти за участю багатьох славних колективів з різних міст України, цікаві зустрічі

із сучасними митцями рідного слова, читання поезії Манжури.

Біліє хатка-музей біля храму, світлішає на душі, просторішає - це казковий світ Івана Манжури...

VII. Ігнатій Якович Стелецький.

На території Рубанівської Покровської обителі є ще один пам'ятний камінь з табличкою-довідкою про славного уродженця рубанівщини - Ігнатія Яковича Стелецького - історика, археолога, спелеолога (дослідника підземних ходів та печер).

Народився він 3 лютого 1878 року в селі Григорівка Олександрівського повіту (нині с. Рубанівське Васильківського району). Усе своє життя досліджував підземну Москву, проникав у її таємні лабіринти. Вчений писав: "Надра землі - небачений для світу сейф історичних цінностей. Відомо, що сучасна Москва стоїть на павутині стародавніх недосліджених підземельних ходів".

Його, випускника Київської духовної академії (1905) і студента Московського археологічного інституту не приваблювали ні гробниці О. Македонського, ні іудейські фортеці, ні підземний Єрусалим, на розкопках

*Ігнатій Якович
Стелецький, 1917*

яких він стажувався. Його цікавила лише підземна Москва.

Стелецький записав у своєму щоденнику: “Я знайшов ключі до знаменитої своєю романтичною легендарністю бібліотеки І. Грозного. Я вирішив знайти її любою ціною”. І це він робив протягом наступних 40 років.

У 1890 р. він добивається утвердження комісії “Старая Москва” і приступає до дослідження підземель в Донському та Новодівочому монастирях і вперше потрапляє в підвали Кремля.

Його товарищі археологи відносяться до нього з іронією, але Ігнатій не зважає на це і виявляє фантастичну

працездатність, впертість та енергію. Стелецький створює ще одну комісію по вивченню підземної старовини і за короткий час збирає багато матеріалу про фортечні споруди, вали, городища, кургани, підвали і т.п.

Багато разів під час розкопок його підстерігала смерть, але він сміливо виривався з її холодних обіймів і продовжував пошуки.

Після більшовицького перевороту та початку громадянської війни Стелецький приїздить в Україну. З 1918 р. він - професор Українського університету в Києві, де читає курс археології. В кінці 1921 року провів розкопки в Чигирині і Суботові, досліджував побудовану Б. Хмельницьким Іллінську церкву. При розкопках він знайшов чоловічу гомілкову кістку, яку оголосив останками гетьмана. В той же час Стелецький заснував Український музей в Лубнах.

Коли у 1923 р. археолог повернувся в Москву, то був вражений, що цінні архіви були вивезені, а унікальні матеріали, схеми підземель зникли безслідно. Зате почалось будівництво метрополітену. І Ігнатій Якович пішов на нове співробітництво.

Він написав листа Сталіну з проханням дозволити пошуки бібліотеки Грозного. 1 грудня 1933 р. він отримав дозвіл, але ненадовго, через рік пропуск в Кремль у Стелецького відібрали.

В 1941 р. він відмовився від евакуації і жив у ванній кімнаті неопалювальної квартири. У свої 63 роки він гасив пожежі, запалювальні бомби, а вночі чергував у дворі будинку.

В кінці 1941 р. він починає перевіряти підземний хід Беклемишевської башти до Москви-ріки, та два інсульти переривають ці пошуки.

На початку 1940-х років він написав: “Поховати мене заповідаю без кремації на рідній Україні...”

Через тяжку хворобу він втратив змогу говорити, хоча усе розумів, багато читав. 11 листопада 1943 року його не стало. Останні його думки були про якийсь потайник в підземному лабіринті.

І час, і люди, які його оточували були проти нього, але Стелецький все ж зумів близько підійти до розгадок таємниць історії. Він зібрав усі свої записи у великі три томи. Нажаль, один, самий важливий з них, зник після його смерті.

Пам'ятний камінь І. Стелецькому

Ось така надзвичайна людина, загадкова особистість, невинуватий мрійник-археолог Ігнатій Стелецький. Він залишив свій неповторний, яскравий слід на цій землі і, наче зірка, засяяв ще яскравіше після смерті у неосяжних лабіринтах загадкової вічності.

VIII. Священик Василь Пишний та брати і сестри громади.

Кожна церковна громада живе своїм особливим, притаманним тільки їй життям. І перед служителями стоять важливі задачі: як в тих чи інших умовах не забувати, не нехтувати, не відставати в духовному вдосконаленні. Цікаво, а який же устрій в Покровській громаді, у чому її неповторність?

Отець Василь любить повторювати: «Господь любить радісних вірників». Та й хіба не диво, що обитель сяє красою завдяки роботі не сотень рук, а всього декількох десятків відданих церкви трудівників. Їх, мов рідних діточок, зібрав в єдину братню сім'ю батюшка Василь, який вже мудро веде велике церковне господарство. За його плечима багато років священицького служіння - добрих і радісних. Він і досі залишився

отим хлопчиком з козацького села Лоцманська-Широка - усміхненим, волелюбним, захопленим красою Божого світу. Тому поряд з ним так легко і любо жити.

Про отця Василя можна говорити ненастанно, бо він неабиякий Батюшка, - добрий, простий, уважний, привітний, мудрий. Гасло його служіння незмінне: «Всіх зустрічати, усім прощати, всіх причащати, всіх благословляти і пригощати». Так заповідав йому служити його духовний наставник архимандрит Павло Груздев. «Лучше солнце затмится, чем тебе на кого-то озлится» - заповідала батюшці схиігуменія Севастіана. І дійсно, доброта для віруючого - це Божий хліб його душі, яким він годує всіх, це мед, яким ласують усі, хто хоче. Отець Василь так і каже: «Наша сила в вірі, а сила віри - в доброті».

Як добре, що справжня християнська школа сучасної віри існує, вона діюча, а уроки її багатоплідні, життєдайні та добродішні. Аудиторією цієї школи є храм Божий. Тут натхненно, безупинно, радісно проповідує християнські ідеали батюшка Василь Пишний. У нього багато однодумців,

помічників, послідовників, які розсівають євангельські істини по всіх куточках землі.

Божі люди живуть серед нас.

Божою людиною може бути кожен! Що значить жити по-Божому? Це бути таким, щоб тобі усі раділи, дякували за твою любов і доброту, за поведінку, за поважне відношення до інших, і за ті цінні справи, якими ти збагачуєш свій рід і прославляєш Україну.

А ще, безумовно, в кожній людині є така особлива, визначна риса характеру, яка повно розкриває дивовижний світ її душі і високо підносить найпрекраснішу чесноту людини на її шляху до Божого ідеалу.

Життя Божих людей не назовеш легким, безтурботним, бо воно вимагає надзвичайних зусиль, самопожертви і повної відданості на благо інших. Такі люди завжди бачать перед собою приклад Христа Чоловіколюбця і впевнено йдуть за Ним.

Добрий християнин нікого не ображає, не принижує, не проклинає, а постійно дбає про те, щоб кожен відчув себе достойним Дарів Святого

Духа - Любові, Свободи, Правди, Доброти, Краси, Радості і Щастя служити Богу, рідному народу і всім ближнім.

Невтомно і радісно служать брати і сестри храму Покрови. Тому і хочеться усім завітати в святий куточок Рубанівського, щоб помолитися, причаститися, благословитися і порадитися з батюшкою Василем,

поспілкуватися з мудрим старостою дияконом Володимиром Дерев'янко, добрим вівтарником Павлом Тепіним, талановитим художником Володимиром Єрмаковим. А які тут чудові кухарки Галина Горунович та Ірина Федченко! І дивні працелюбні трудівниці: Тетяна

Єрмакова, Ніна Марченко, Любов Овдієнко, Людмила Клименко, Галина Дерев'янка, Оксана Козечко, Ганна Ягідка, Марина Дерев'янка, Тетяна Назаренко, Валентина Рябікіна, Альбіна Бондаренко, Єлисавета Якубенко, Неонілла Кравчина, Світлана Лубенець, Тетяна Глазунова, Марія Гринько... А ось трудолюбива братія громади, на плечах яких і лежать усі хазяйські справи великої обителі - городи, ставок, худоба, птахи, пасіка, будівництво, ремонт, благоустрій обителі, і інше: Олександр Холод, Дмитро Тихонюк, Олександр Гамбург, Олексій Єрмаков, Антоній Кутовий, Леонід Бугай, Андрій Ільман, Артур Бондаренко, Сергій Логанов, Олександр Марченко, Ігор Шило, Юрій Заляшко, Сергій Хижняк, Ігор Баловицький, Михайло Усов, Віталій Бутузов, Геннадій Прохоров, Руслан Полторацький та ін. - оце і є ті, хто вибрав подвижницький путь життя, присвятили себе вірі, Церкві, Богу. Стань і ти Божим, щоб тобі усі раділи, дякували за твою любов і доброту, за поведінку, за поважне відношення до інших, і за ті цінні справи, якими ти збагачуєш свій рід і прославляєш Бога і рідну Україну!

ІХ. Сучасне Рубанівське. Пам'ятні куточки Покровської обителі.

Сьогодні маєток Василенків, а саме головна його частина - Рубанівська Покровська обитель у невеличкому селі Рубанівському, - не тільки історично-культурний заповідник, а й діючий, живий осередок духовності. Він ніби сонячний, зелений, квітучий український рай, де кожному людину як рідну, чекають, зустрічають, люблять і пам'ятають.

Першою вітає гостей храму Покрови Дзвіниця, яку побудував Іван Григорович Чорнокур, на молитовну пам'ять про свою доньку Олену.

Тут можна помолитися, посидіти в задумі і пом'янути всіх спочилих в Бозі

рідних дідів, бабусь, батьків, друзів.

Зранку приїжджі прочани поспішають до храму на Божу Літургію. А потім благословення, трапеза і довгоочікувана бесіда. А потім охайні доріжки поведуть вас у дивні куточки обителі.

Ось одна з доріжок в зеленому обрамленні хвойних дерев, лип та берізок веде вас до Каплиці. Тут

можна знайти духовну, пізнавальну та класичну літературу, ікони та сувеніри в подарунок рідним і знайомим. А ще помилуватися невеличкими водоймищами з квітучим лататтям та червоними рибками.

Від Каплички до дороги пролягає інша доріжка - алея з табличками-«біографами», які розповідають

про славних засновників храму. Є і пам'ятний камінь із зображенням Тараса Григоровича Шевченка, який, подорожуючи Україною у 1843 р., гостював в цьому селі у козака Рубана.

Схема подорожі Т. Г. Шевченка влітку 1843 року

Заповіт

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій,
Щоб лани широкополі,
І Дніпро, і кручі
Було видно, було чути,
Як реве Ревучий.
Як понесе з України
У синєє море
Кров ворожу... отойді я
І лани, і гори —
Все покину і полину
До самого Бога
Молитися... а до того
Я не знаю Бога.
Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.
І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.

Тарас Шевченко,
(25 грудня 1845, в Переяславі)

А неподалік храму розкинулося справжнє українське дворище з дерев`яним тином, льохом, копицею сіна, літньою кабицею та двома хатками-музеями.

Ще й невеличке господарство є на радість дітлахам. Тут живуть голуби,

кролики, павичі, білочка, різні види курочок і навіть мавпочка. Таке собі чимале селянське обійстя минулих років України. Дивлячись на це, у серці прокидається приспана любов до свого рідного краю, традицій, культури. Любити рідне - значить любити Бога, Його Волю, Його слово, Його Промисел. В рідній хаті, рідній мові, рідній криниці, на рідній стежинці під рідним небом - все Боже, бо у всьому - Дух Святий!

А доріжки знов ведуть вас до

ставочка з двома містками під
вербами, до святого джерельця, до

цілющих солодких криниць. Завжди
чекають на гостей трапезна і «ковчег»,
де усіх гостинно зустрінуть і смачно
нагодують. В прохолодних дерев'яних

альтанках можна і відпочити, і поспілкуватися з друзями. А концертний майданчик радісно оживає на свята. Сюди поспішають артисти з різних колективів із багатьох міст України, щоб порадувати своїми самобутніми виступами дорогих прочан храму Покрови.

Поряд із дзвіницею знаходиться маленький сільський цвинтар, де спочивають віддані служителі храму: Віра Миколаївна Піязенко, Марія Матвіївна Волошина, Марія Денисівна Єгорчатова, над могилою якої побудована каплиця, бо вона була особливою подвижницею. Після 25 років перебування на каторзі в Сибіру, Марія Єгорчатова ще 50 років жертовно несла подвиг церковного служіння, терплячи за це неймовірні знущання в страшні часи гонінь за віру. І в Бозі почила на 95 році життя! «Вже давно померли всі мої гонителі і мучителі, а я, дякуючи Богу, все ще живу», - інколи зітхала вона.

В «Маріїній капличці» часто служаться панахиди, а особливо багатолюдно в ній 14 квітня, в день пам'яті прп. Марії Єгипетської, небесної покровительки Марії Денисівни. Відвідати могилу Марії Рубанівської стало звичаєм для багатьох прочан храму.

Поряд із церквою теж є могилки її служителів - отця Василя Богданця (роки служіння 1944-1957), Тихона Радченка - в минулому був старостою Красної Церкви, та правнука козака Рубана - Корнія Яковича Рубана.

Є іще одна могилка з дерев'яним хрестом і квітучою галявинкою з лавою біля неї. Тут похована дорога і незабутня для багатьох парафіян храму та навіки жива для рідних і друзів жінка, мати, бабуся, заслужена балерина України - Ольга Олександрівна Загуменнікова, яка 15 років віддано, натхненно, з великою любов'ю до всіх людей служила у церкві Покрови. Світла їй пам'ять!

Х. Ми - українці, нащадки славного роду!

*«І на оновленій землі
врага не буде супостата,
А буде син і буде мати,
і будуть люди на землі!»*

Впевнені, що саме про наш час прорік ці слова 150 років тому наш славетний Кобзар. Вимріяна, вистраждана, вимолена багатьма віками мільйонами українців свобода прийшла на нашу землю.

Тож якими повинні стати ми в такій оновленій Духом країні? Мабуть, також новими, духовними, досконалими та істинновірними людьми за прикладом святих.

Людська душа завжди чогось шукає, очікує, - незвіданого, незбагненого,

правдивого, прекрасного. І цю мрію серця, виплекану молитвами душі Господь з часом втілює в життя, даруючи своїм вірникам - християнам зустріч із земним раєм.

Божа любов безмежна, щедра, гостинна, її на всіх вистачає. Вона живе повсюди, тільки її треба покликати, привітати та відкрити назустріч їй свої серця. І вона прийде, розкриється у своїй красі і обійме лагідною, небесною блакиттю кожне земне творіння.

Та, мабуть, найголовніше - це полюбити свою рідну землю, мову, як матір, як Бога, і подарувати їй за свій земний вік вміння творити свою красу у взаємоспілкуванні з Всесвітньою любов'ю.

Вкотре знов і знов приїздить до храму Покрови тисячі вірян з усіх куточків світу. Мабуть тому, що спрага пізнання віри - непідробної, чистої і солодкої, мов джерельна вода, живе в кожному з нас. І це бажання здійснюється в Рубанівському.

Тут, в лоні першозданної матінки-природи, у тихій радості бачення дивосвіту живе Лагідна, Сонцесяйна, Радісна, Благодатна Велика Божа Любов.

А в українців, мабуть, здавна генетично закладено Богом - після себе залишати Рай. Це можна побачити на прикладі наших пращурів, які розсівали в усі кутки світу свої звичаї, традиції, мистецтво, ремесла. Ті країни, в які вони переселялися, перетворювалися на квітучі сади завдяки їхній мудрості, кмітливості, працьовитості.

Так пишаймось, що ми - нащадки древньої нації з великою історією, культурою та чудовою мовою.

Нехай гаслом життя для кожного українця стануть такі слова: «Я потрібен саме тут, де народився, де Господь подарував мені щастя зростати в цій Святій Українській Доброті, Красі й Радості Божої Вселюбові!».

Нам все частіше доводиться слухати щирі слова подяки за сотворену красу, бачити щасливі, одухотворені обличчя прочан і особливо тих, які відвідали нашу обитель знову, після багаторічної перерви. Вони радіють, як діти, які повернулись з далекої подорожі до рідної батьківської хати.

- Як все змінилося!

- Не може бути! Ще недавно тут було розвалля, пустка!

- Яка краса всюди!

- Ми, мабуть, потрапили у казку!

Та ні для кого не секрет, що кожна людина може зробити своє життя казкою. Потрібно лише дуже захотіти і докласти власних зусиль, щоб внести свою часточку великої праці в загальну справу будівництва земного добротолюб'я.

І результати цієї праці ми бачимо в нашій обителі: дбайливо доглянуті сонцесейні виноградники, пишні садки, чаруючі своїм різнобарв'ям квітники і усміхнений світлий рідний храм Покрови.

Добре, що в Україні відродився

цей живоносний, рідноукраїнський,
Божий куточок для усіх на світі!

Тут можна відпочити душею в
красі української природи і забути
про усе, що до цієї казкової зустрічі
турбувало і бентежило людську
душу.

І не тільки вуста, а й серця гостей-
прочан храму Покрови промовляють
слова подяки усім мешканцям-
трударям Покровської обителі.

Ось деякі з них:

- Квітуче Рубанівське! Від
запорізьких козаків щира вам подяка
за чудовий куточок на нашій землі!

- Зичимо, щоб милість Божа
завжди була тут! Процвітання вам,
брати та сестри! Любимо Україну!

Москвичі

- Щиро вдячні за можливість
відчути безсмертний дух української
нації!

Л. Візьнюк

* * *

В Україні є такий куточок,
Де я знову до життя вернув,
Де залишив серденька шматочок
І свою самотність позабув.

Тут над плесом голубого ставу
Церковка приваблива стоїть:
Невеличка, красна, величава,
В небо линуть маківки її.

Тут ласкаво кожного стрічають
Люди щирі, лагідні, ясні.
Як молитви, тут пісні співають,
А молитви тут, немов пісні.

Тут я слухав кришталеві дзвони,
Забував, чи є я, чи не є,
І пасхальні гімни до полону
Забирали серденько моє.

Доброотою тут мене по вінця,
Наче глечик свіжим молоком,
Наповняли щедрі рубанівці,
Щоб я став розумним козаком.

Мабуть, і не став я розумнішим,
І добрішим, мабуть, я не став.
Та моє серденько тее тішить,
Що в раю живим я побував.

Ой, ти, церковко свята Покровна!
Ой, ви, мої сестри і брати!
Знову я свого ладнаю човна,
Щоб до вас, рідненькі, припливти.

Бо мені ж побути трохи з вами,
Як ковтнуть цілющої води,
Бо давненько ж я під хоругвами
З вами Хресним ходом не ходив.

Михайло Пишний

* * *

Радуйся, Радосте наша,
покрій нас
від всякого зла
чесним Твоїм
омофором!

Рубанівські кургани

«Хто ми? Чий сини?

Яких батьків?..»

Т.Г. Шевченко

Я дуже люблю роздивлятися старовинні мапи. Чому? Сам не знаю відповіді. Оживають давно забуті імена, що люди давали своїм містам, селам, лісам, озерам... Лінії доріг перехрещуються та сплітаються, немов у якомусь дивовижному танці. І цей танець поступово зачаровує. Світ здається наповненим волею та пригодами. І так легко дихати у цьому світі, дихати на повні груди. На відміну, увесь простір сучасної мапи заповнений якимись вкрай необхідними, але зовсім незрозумілими знаками, значками та позначками. Ніби наше життя, яке сучасний світ так наполегливо заповнює усякою непотрібною дрібнотою.

Кургани, або могили, як називали їх люди споконвіку на Україні, позначалися на картах XVII-XVIII ст. зірочками. Досить одного погляду на таку карту і виникає враження, ніби зорі, впавши, рясно вкрили

нашу рідну землю, утворюючи нові сузір'я та галактики. Такий собі зв'язок землі із небом...

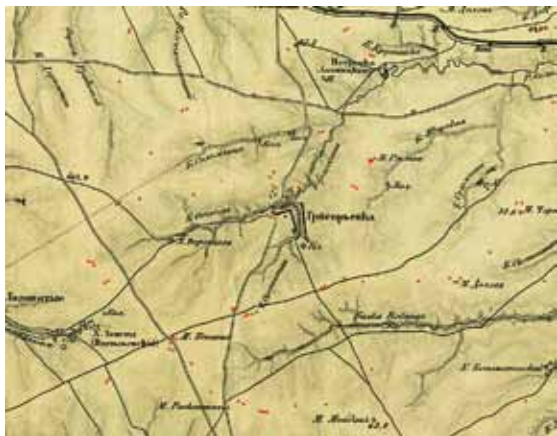
Ні одна країна світу на своїй території не має такого скупчення курганів, створення яких датується початком IX тисячоліття до нашої ери. Це явище унікальне, виключне. Масові некрополі, досліджені вченими на території нашого краю поблизу сіл Вовниги, Волоське, Василівка Дніпропетровської області – найстаріші у Європі. Подібні знахідки у Греції, Франції, Португалії датуються вченими вже VIII – VII тисячоліттями до нашої ери, іще пізніше такі кургани з'являються у південно-східній Україні, Прибалтиці, Центральній Європі.

Навіть не вдаючись у деталі та тонкощі фундаментальних праць зі світової історії, придивившись до цих зірочок-могил на мапі України, розумієш – у сивій давнині, у час, коли ще не було стін великої Ніневії та пишного Вавилону, коли славнозвісна Троя була ще нікому не відомим рибальським поселенням, у наших степах вже

існували могутні племенні союзи, саме тут започатковувалася Історія.

«Ніде не можна зустріти такого числа могил найрізноманітнішої величини і конструкції, як на просторі, що оточує Дніпрові пороги верст на 200 чи 300 у квадраті», - писав один з найвідоміших знавців скіфської та слов'янської археології академік І.Є. Забелін.

Зв'язок із небом. Ті, хто полишили нам складні за устроєм, символізуючи

У радіусі 9 км. від Рубанівського знаходиться близько 75(!) курганів (і приблизно на такій же відстані розташовані 4-5 прадавніх Майданів). Вони позначені на карті червоними крапками

живий Всесвіт, споруди, що так нагадують собою купол вічного небозводу, може зовсім і не про себе збиралися нагадувати нам, нащадкам? Може, на згадку про Всесвіт і його святі закони полишили вони їх нам у безкрайніх степах України? Може, про самих себе, що живемо бездумними чужаками на рідній землі, повинні нам нагадати кургани? Хтозна... Степовий вітер, що впродовж віків прилітає спочити на їх сивих схилах та зіграти сумну мелодію на своїй очеретяній сопілці, - всі відповіді у нього.

Кургани села Рубанівського, Васильківського району, що на Дніпропетровщині досі зберігають свої тайни. Сімдесят п'ять (75! та декілька Майданів) загадкових споруд у безкрайнім просторі українського степу. Сімдесят п'ять таємниць, які залишили нам народи, що панували у цих краях задовго до будівництва перших єгипетських пірамід... Дев'ять курганів знаходяться у безпосередній близькості до села. Дев'ятнадцять курганів віддалено на відстань від п'яти до десяти кілометрів.

Мовчать могили. Шепочуться про щось із сивими вітрами, підставляють пошрамлені сталевими лезами плугів лиця під святу воду дощів... Мовчать про царів та героїв, що лежать в них, стискаючи

Десь тут, під соняшниками, знаходиться курганний комплекс під назвою «Могила Рясна»
Курган №1.

Координати: N 48°09.197' E 035°12.759'
Висота 0,7 метра, довжина 6 метрів,
ширина 5 метрів. Верхній шар кургану
суттєво порушений внаслідок обробки важкою
сільськогосподарською технікою. На поверхні
кургану розкидані численні уламки
старовинної кераміки та кісток.

рукоюті мечів у своїх руках. Мовчать про народи, імен яких вже ніхто не пригадає. Мовчать про скарби, колись покладені у нетрі землі. Мовчать могили і про людей, що безжалісно стирають їх з лиця землі, - більшість курганів поблизу

с. Рубанівського майже винищено внаслідок розорання при здійсненні сільськогосподарських робіт.

Шість із дев'яти курганів, потонули у морі соняшника, який рясно колоситься над ними, немов хвилі віків. (Збіг невеселих обставин – курганий комплекс, скритий під соняшником в прадавнину називався «Могила Рясна»). Три кургани, пошматовані та розірвані тракторами, зникають на розораних після збору озимої пшениці полях.

Крап, крап, крап... За одним роком іде другий, а за другим -

Цим черепкам
більш ніж 4 тисячі років

Курган майже загинув у наслідок розорання сільськогосподарською технікою

Курган №2.

Координати: N 48°08.357' E 035°52.601'

Висота 0,5 метра, довжина 5 метрів, ширина 4 метри. Верхній шар кургану також суттєво порушений внаслідок сільськогосподарської обробки тракторами. На поверхні кургану – уламки кісток та кераміки.

Кургани
поблизу Рубанівського Майдани, вид з неба

інший. Що Всесвіту ці роки? Так, кілька крапель, що впали до ріки часу. Не поспішаючи несе свої темні води ця ріка. Плавню втікає вона в Океан, ім'я якому Вічність. Не спинити плин цієї ріки. Не увійти у її води двічі. Не переплисти. Що зробиш – не переробиш... Минуться десятиріччя, впаде ще декілька важких крапель у темну воду Часу і не буде вже цих могил на нашій землі. Бо поранений курган не живе довго. Поступово зливається з батьком-степом, що породив його... І зникають його скарби. Ні, не золото та дорогоцінні каміння. Ні. Кургани, що щезають, забирають з собою незрівнянно цінніше. Вони забирають з собою те, що робить нас народом, українцями. Святу пам'ять про історію нашої землі. Нашої

На одному з Майданних комплексів

рідної землі, ім'я якої викарбовано в наших серцях. Навіть, якщо ми і забули мову, на якій зроблено цей надпис.

Мовчать могили. Шепочуться про щось із сивими вітрами, підставляють пошрамлені сталевими лезами плугів лиця під святу воду дощів... Мовчать про царів та героїв, що лежать в них, стискаючи рукояті мечів у своїх руках. Мовчать про народи, імен яких вже ніхто не пригадає. Мовчать про скарби, колись покладені у нетрі землі. Мовчать могили... Мовчать люди... Але приходять така мить, що і камені починають волати.

Схаменіться!..

Борис Кутовий

Молитва за Україну

Яке чарівне небо,
яка прекрасна земля,
які добрі люди!
Господи!
Україна - це Твій Подарунок
усьому світу!
Хай же, Господи Боже наш,
всі, хто тут живе
і кого Ти ще приведеш
сюди жити,
будуть вдячними Тобі
і живуть як рідня,
як брати і сестри, як Твої діти,
як Твій народ!
Хай добре живуть вони
на цій землі
і хай люблять -
і один одного, і оце небо,
оцю землю,
ці квіти, цей хліб,
цю мову і пісню -
цей чудовий Подарунок Твій
всім нам, українцям!
Господи Боже наш!
Це все Твоє! Це Любов Твоя!
Це Радість наша!
Слава Тобі навіки вічні!
Амінь!

Підготували: Ігор Чечель,
Володимир Філіпов,
диякон Володимир Дерев'янка,
Павло Тепін, Олексій Єрмаков,
Тетяна Сокирка

Текст Людмили Клименко

Обкладинка
Володимира Єрмакова

Священик Василь Пишний,
Храм Покрови, с.Рубанівське,
Васильківський р-н., Дніпропетровська обл.,
т. +380675238992,
www.naviky.dp.ua naviky@ukr.net
а/с 1847, м. Дніпропетровськ, 49027, Україна

Книжка - дарунок

Видавництво “Літограф”
Ідентифікатор видавця у системі ISBN: 2267
E-mail: Litograf.dp@gmail.com

